

W wypadku udzielenia po części odpowiedzi twierdzącej na pytania 2 (i)-(iii), czy decyzja Komisji 2013/448/UE jest nieważna z punktu widzenia zastosowania międzysektorowego współczynnika korygującego, w ten sposób że nie podlega on zastosowaniu?

- 3) Czy decyzja Komisji 2013/448/UE jest z tego względu nieważna oraz narusza art. 10a ust. 5 dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji jak również cele tej dyrektywy, że przy obliczaniu prognozy emisji dla przemysłu zgodnie z art. 10a ust. 5 lit. a) i b) dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji nie uwzględnia emisji, które powstają przy (i) produkcji energii elektrycznej pochodzącej z gazów odlotowych w niebędących „wytwórcami energii elektrycznej” instalacjach ujętych w załączniku I do dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji oraz (ii) wytwarzania energii cieplnej w niebędących „wytwórcami energii elektrycznej” instalacjach ujętych w załączniku I do dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji i którym na podstawie art. 10a ust. 1-4 dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji oraz decyzji Komisji 2011/278/UE⁽⁵⁾ może przysługiwać bezpłatny przydział uprawnień?
- 4) Czy decyzja Komisji 2013/448/UE – sama w sobie albo w związku z art. 10a ust. 5 dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji – jest nieważna oraz narusza art. 3 lit. e) i u) dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji, ponieważ przy obliczaniu prognozy emisji dla przemysłu zgodnie z art. 10a ust. 5 lit. a) i b) dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami nie uwzględnia emisji ww. w pytaniu 3?
- 5) Czy decyzja Komisji 2013/448/UE narusza art. 10a ust. 12 dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji w zakresie, w jakim międzysektorowy współczynnik korygujący stosuje się w odniesieniu do sektora zdefiniowanego w decyzji 2010/2/UE⁽⁶⁾, w którym występuje znaczące ryzyko ucieczki emisji CO₂?
- 6) Czy decyzja 2011/278/UE narusza art. 10a ust. 1 dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji w zakresie, w jakim środki Komisji przy ustalaniu wskaźnika emisyjności powinny uwzględniać zachęty dla technologii maksymalizujących wydajność energetyczną, technologie najbardziej wydajne pod względem energetycznym, kogenerację o wysokiej sprawności oraz skuteczne odzyskiwanie energii gazów odlotowych?
- 7) Czy decyzja 2011/278/UE narusza art. 10a ust. 2 dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji w zakresie, w jakim zasady obowiązujące w odniesieniu do wskaźników emisyjności powinny opierać się na średnich parametrach 10 % najbardziej wydajnych instalacji w danym sektorze?

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. dotycząca krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 240, 27).

⁽²⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s. 32).

⁽³⁾ Decyzja Rady 1999/468/UE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 184, s. 23).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55, s. 13).

⁽⁵⁾ Decyzja Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 130, s. 1).

⁽⁶⁾ Decyzja Komisji 2010/2/UE z dnia 24 grudnia 2009 r. ustalająca, zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, wykaz sektorów i podsektorów uważanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji (Dz.U. L 1, s. 10).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale civile di Bologna (Włochy) w dniu 14 listopada 2014 r. – Pebros Servizi srl/Aston Martin Lagonda Limited

(Sprawa C-511/14)

(2015/C 034/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale civile di Bologna

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pebros Servizi srl

Strona pozwana: Aston Martin Lagonda Limited

Pytanie prejudycjalne

W wypadku wyroku zaocznego, w którym podmiot sądzony zaocznie/niestawiający się przegrał sprawę, bez jednakże wyraźnego uznania w żaden sposób prawa przez podmiot sądzony zaocznie/niestawiający się.

Czy rozstrzygnięcie o tym czy takie zachowanie w postępowaniu jest równoznaczne z brakiem wniesienia sprzeciwu w rozumieniu rozporządzenia 805/2004/WE z dnia 21 kwietnia 2004 ⁽¹⁾, opublikowanego w Dzienniku Urzędowym UE z dnia 30 kwietnia 2004 r. – czego potencjalnym skutkiem zgodnie z prawem krajowym jest, iż roszczenie nie ma charakteru bezspornego – powinno nastąpić na podstawie prawa krajowego?

lub

Czy wyrok zaoczny, ze względu na sam jego charakter, na podstawie prawa Unii, jest bezsporny, czego konsekwencją jest, iż zastosowania wymaga rozporządzenie 805/2004/WE, niezależnie od oceny sądu krajowego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych (Dz.U. L 143 s. 15).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) w dniu 17 listopada 2014 r. – Barlis 06 – Investimentos Imobiliários e Turísticos SA/Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-516/14)

(2015/C 034/11)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Barlis 06 – Investimentos Imobiliários e Turísticos SA

Strona pozwana: Autoridade Tributária e Aduaneira

Pytania prejudycjalne

Czy w ramach prawidłowej wykładni art. 266 pkt 6 dyrektywy VAT ⁽¹⁾ możliwe jest uznanie przez Autoridade Tributária e Aduaneira [portugalską administrację podatkową i celną], że opis na fakturze zawierający wzmiankę „usługi prawne wykonane od określonej daty do dnia dzisiejszego” lub nawet „usługi prawne wykonane do dnia dzisiejszego”, jest niewystarczający, podczas gdy rzeczona administracja może, na podstawie zasady współpracy, otrzymać uzupełniające informacje, które uważa za konieczne w celu potwierdzenia istnienia oraz szczegółowych cech transakcji?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).